

Villa Magdalena

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
Het gouden licht
De dochter van de imker
De witte duif
De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
Onder de Italiaanse zon
De vergeten Deverill*

SANTA MONTEFIORE

Villa Magdalena

Eerste druk 2011
Achttiende druk 2019

ISBN 978-90-225-8791-1
ISBN 978-94-609-2484-2 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The House by the Sea*
Oorspronkelijke uitgever: Simon & Schuster UK
Vertaling: ТОТА/Erica van Rijsewijk en Mireille Vroege
Vertaling dichtregels John Edgerton pagina 367: Erik Bindervoet
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: © shutterstock.com
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

De citaten op pagina 31 en 32 zijn afkomstig uit T.S. Eliot, *Old Possum's Book of Practical Cats/Kobus Kruls Parmantige Kattenboek*, vertaald door Gerrit Komrij (Prometheus, Amsterdam, 2006).

© 2010 by Santa Montefiore
© 2011 voor de Nederlandse taal: De Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn dierbare Sebag, met veel liefs

Proloog

Toscane, 1966

Het kleine meisje stond voor de imposante zwarte hekken van Villa Magdalena en tuurde de oprijlaan af. De lange laan met cipressen sneed dwars door het terrein en bood aan het eind bij wijze van hoogtepunt een verlokkelijke glimp van een sleutelbloemgeel *palazzo*. Het stond erbij met de waardigheid en fiere houding van een grootvorstin. Haar hoge, van luiken voorziene ramen waren van een elegant licht eendengroen, haar kroon bestond uit een decoratieve balustrade langs de bovenrand van de gevel en haar muren glansden als zijde; ze behoorde tot een wereld die even betoverend en ontoegankelijk was als die in sprookjes.

De heldere Toscaanse zon wierp inktachtige schaduwen over de oprijlaan, en het meisje kon de zoete geuren ruiken die in de middaghitte opstegen uit de tuin en de lucht verzadigden. Ze stond op haar sandalen en in haar groezelige zomerjurk te kijken, met haar lange bruine haar, dof van het stof en het zeewater, op haar rug en voor haar ogen, die donker en gepijnigd stonden, en vol hunkering. Om haar hals droeg ze een hangertje van de Maagd Maria dat haar moeder haar had gegeven voordat ze ervandoor was gegaan met een man die ze had ontmoet bij het tomatenstalletje op de Piazza Laconda, en haar jongere broertje met zich mee had genomen.

Ze ging vaak naar La Magdalena. Ze klom graag op de muur op de plek waar die voor een deel was ingestort, zodat hij nu laag genoeg voor haar was om erop te stappen. Dan ging ze erbovenop zitten uitkijken over de prachtige tuinen met stenen fonteinen, sierlijke parasoldennen en marmeren beelden van elegante dames en halfnaakte mannen die met gedraaide lijven theatrale poses vol liefde en verlangen hadden aangenomen. Ze mocht zich graag voorstellen dat zij daar woonde, om-

ringd door al die hemelse pracht: een jongedame die dure jurken en schitterende schoenen droeg, aanbeden door haar moeder die linten in haar haar bond, en door een vader die haar verwende met cadeautjes en haar in de lucht gooide en vervolgens met zijn sterke, beschermende armen weer opving; ze kwam naar La Magdalena om haar eigen dronken vader te vergeten, en het woninkje aan de Via Roma dat ze met zo veel moeite schoonhield.

Haar kleine handen grepen de spijlen vast en ze drukte haar gezicht ertegenaan om de jongen beter te kunnen zien die nu met een bastaardhond achter zich aan naar haar toe gelopen kwam. Ze wist dat hij tegen haar zou gaan zeggen dat ze weg moest gaan, maar ze wilde eerst nog eens goed kijken, voordat ze het pad weer af zou rennen dat slingerend naar het strand liep.

De jongen was knap en een stuk ouder dan zij. Zijn blonde haar was uit zijn gezicht geborsteld en hij keek vriendelijk. Hij nam haar op met lichte, glimlachende ogen, en toen ze nog eens goed keek, zag ze dat die groen waren. Ze verroerde zich niet en waagde het erop om tot het laatste moment te blijven staan. Haar vingers kromden zich om de spijlen en ze klemde vastberaden haar kaken op elkaar, maar zijn grijns ontwapende haar; die leek helemaal niet op de gezichtsuitdrukking van iemand die haar weg wilde jagen. Hij stak zijn handen in zijn zakken en nam haar door het hek heen op. 'Hallo daar.' Ze reageerde niet. Haar verstand zei haar dat ze moest vluchten, maar haar benen wilden niet gehoorzamen. Ze bleef naar hem staan staren zonder dat ze haar blik kon losscheuren. 'Wil je binnenkomen?' Op zo'n uitnodiging had ze niet gerekend en ze rechte argwanend haar rug. 'Want je bent duidelijk nieuwsgierig.'

'Ik kwam gewoon langs,' antwoordde ze.

'Dus je kunt tóch praten?'

'Natuurlijk kan ik praten.'

'Daar was ik nog niet zo zeker van. Je zag er nogal verschrikt uit.'

'Ik schrik niet van jou, als je dat soms bedoelt.'

'Mooi zo.'

'Ik was alleen onderweg ergens naartoe.'

'Grappig, want het is hier anders behoorlijk afgelegen.'

'Dat weet ik. Ik was op het strand.' Dat was tenminste niet gelogen.

'Dus kwam je hier boven even een kijkje nemen?'

'Het ziet er zo mooi uit. Het viel me op.' Haar gezicht klaarde op toen

de villa ter sprake kwam en haar blik dwaalde verlangend naar de oprijlaan.

‘Kom dan maar binnen, dan geef ik je een rondleiding door de tuinen. Mijn ouders zijn er toch niet, dus ik ben helemaal alleen. Het is fijn om met iemand te kunnen praten.’

‘Ik weet niet...’ Haar blik betrok weer, maar hij maakte het hek open.

‘Je hoeft niet bang te zijn. Ik doe je geen kwaad.’

‘Ik ben helemaal niet bang,’ bitste ze terug. ‘Ik kan heus wel voor mezelf zorgen, hoor.’

‘Dat zal best.’

Ze stapte naar binnen en hij deed het hek achter haar dicht. Ze zag dat hij het op slot deed en heel even sloeg de angst haar om het hart, maar vervolgens werd haar blik weer getrokken door de villa en vergat ze haar angst. ‘Woon jij daar?’

‘Niet de hele tijd. Het grootste deel van het jaar woon ik in Milaan, maar we komen hier altijd in de zomer.’

‘Dan moet ik jullie hebben gezien.’

‘O ja?’

De opwinding dat ze nu op het terrein van de villa stond gaf haar moed. ‘Ja. Ik hou vanaf de muur de boel in de gaten.’

‘Kleine dondersteen.’

‘Ik vind het leuk om naar tuinen te kijken. Mensen interesseren me niet zo.’

‘Dan laat ik je nu beter kijken, zodat je niet meer hoeft te spioneren.’

Ze liep naast hem voort en haar hart zwol van vreugde. ‘Is dit echt allemaal van jou?’

‘Nou ja, van mijn vader dan.’

‘Als dit jullie zomerhuis is, dan moet jullie huis in Milaan wel lijken op het paleis van een koning.’

Hij lachte en wierp zijn hoofd in zijn nek. ‘Het is wel groot, maar voor een koning niet groot genoeg. Dit is groter. Op het platteland is meer ruimte.’

‘Het is oud, hè?’

‘Uit de vijftiende eeuw. Het is gebouwd voor de Medici-familie en is in 1452 door Leon Battista ontworpen. Weet je wie dat was?’

‘Tuurlijk.’

‘Hoe oud ben je?’

‘Tien en tien maanden. In augustus ben ik jarig. Ik denk dat ik dan een groot feest geef.’

‘Dat zou me niks verbazen.’

Ze keek omlaag naar haar voeten. Ze had nog nooit een feestje gehad. Nu haar moeder weg was, zou niemand zich haar verjaardag zelfs nog maar herinneren. ‘Hoe heet je hond?’

‘Truste.’

‘Wat een rare naam.’

‘Hij was een zwervhond en ik vond hem midden in de nacht op de weg. We konden het meteen goed met elkaar vinden, dus noemde ik hem Truste, omdat het een fijne nacht was toen ik hem vond.’

Ze bukte zich om de hond te aaien. ‘Wat is het voor hond?’

‘Ik weet het niet. Een mengeling van een heleboel verschillende rassen.’

‘Hij is lief.’ Ze giechelde toen de hond haar gezicht likte. ‘Hé, kalm aan, hondje!’

‘Hij vindt je leuk.’

‘Weet ik. Zwervdieren vinden mij altijd leuk.’ *Omdat je er zelf als een zwervertje uitziet*, ging het door hem heen toen hij toekeek hoe ze haar armen om Trustes nek sloeg en haar hoofd tegen zijn vacht vlijde.

‘Nu heb ik een vriendje,’ zei ze met een triomfantelijke glimlach.

Hij lachte om haar enthousiasme. ‘Nee, je hebt twee vrienden. Kom maar mee.’

Ze liepen de hele oprijlaan af, zij aan zij, en haar zelfvertrouwen groeide met elke stap. Hij gaf uitleg over de architectuur en etaleerde zijn kennis, en zij luisterde toe, geboeid door alle details; ze deed haar best ze in haar geheugen te prenten om ze later te kunnen doorvertellen aan haar vriendinnetje Costanza. De villa was nog groter dan ze had gedacht. Ze had alleen nog maar het middengedeelte tussen de bomen door gezien, aan het eind van de laan. Het bouwwerk, klassiek geproportioneerd en zonder overbodige franje, was van een ingetogen grandeur, en de gele verf gaf het een opgewekte, tevreden uitstraling, alsof het wist dat het zijn best niet hoefde te doen om mooi te zijn. Ze wilde graag naar binnen om door de kamers te lopen en de schilderijen aan de muren te bekijken. Ze wist zeker dat het vanbinnen nog mooier moest zijn dan vanbuiten. Maar hij nam haar mee naar de achterkant, waar een gebogen stenen trap vanaf de villa omlaagliep naar een stijltuin met beelden, terracotta potten met in vorm gesnoeide struiken, en torenhoge pijnbomen. Het was alsof ze was doodgegaan en nu door het paradijs liep, want alleen de hemel kon toch maar zo mooi zijn als dit?

Hij leidde haar door een klein hek in de muur naar een fraaie siertuin die was aangelegd binnen een rond lopende stenen zuilengalerij. Het middelpunt werd gevormd door een prachtige fontein met zeemeerminnen die water in de lucht spoten. Rondom de fontein liep een pad waarlangs hier en daar tijm was geplant, en aan alle vier de kanten waren mooie ijzeren banken neergezet tegen de lage heggetjes die vier keurig onderhouden grasperken en bloembedden omgaven. Ze nam, zoals ze daar stond op haar sandalen, even de tijd om alles in zich op te nemen, en greep naar haar hart omdat ze nog nooit eerder zoiets prachtigs had gezien.

‘Dit is de tuin van mijn moeder,’ zei hij tegen haar. ‘Ze wilde graag een plekje hebben waar ze rustig kon lezen zonder dat iemand haar kon bespioneren.’ Hij knipoogde naar haar en lachte weer. ‘Je moet wel een heel goede spion zijn om tot hier te kunnen doordringen.’

‘Je moeder is vast mooi,’ zei ze, terwijl ze aan haar eigen moeder moest denken en zich probeerde te herinneren hoe zij eruit had gezien.

‘Dat denk ik wel, ja. Maar op die manier kijk je meestal niet tegen je eigen moeder aan.’

‘Waar leest ze dan?’

‘Ik geloof dat ze op een van die banken zit, bij de fontein. Ik zou het niet weten. Ik heb er nooit op gelet.’ Hij kwam naar haar toe gelopen, opeens aangestoken door het ontzag van het meisje. ‘Het is echt mooi, hè?’

‘Stel je voor dat je hier in de zon zit te luisteren naar het klaterende water en naar de vogels kijkt die zich erin baden.’

‘Het is heel vredig.’

‘Ik hou erg van vogels. Jullie zullen er hier wel veel hebben. Andere soorten, waarschijnlijk, dan wij hebben in het dorp.’

Hij lachte ongelovig. ‘Volgens mij vind je hier dezelfde vogels als in Herba.’

‘Niet waar, jullie hebben hier vast speciale.’ Ze leek het zo zeker te weten dat hij om zich heen keek, half en half verwachtend dat hij parkieten in de pijnbomen zou zien. ‘Zit jij hier wel eens?’

‘Nee.’

‘Waarom niet?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Wat zou ik dan moeten doen?’

‘O, er is een heleboel om naar te kijken. Ik zou hier urenlang kunnen zitten – dagenlang zelfs. Ik zou hier voor altijd kunnen blijven, zonder ooit weg te willen.’ Ze liet zich behoedzaam op de bank zakken, alsof het

een heilig voorwerp was dat ze bang was te zullen breken. Toen ze eenmaal zat keek ze naar het water en stelde zich voor dat ze een tuin van zichzelf zou hebben waar ze van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat zou kunnen genieten van het veranderende licht. 'God is hier,' zei ze zachtjes, en ze voelde een merkwaardige sensatie van ontzag over haar huid kruipen, als de warme adem van een engel.

Hij kwam naast haar zitten; hij strekte zijn benen en vouwde zijn handen achter zijn hoofd.

'Zou je denken?'

'O, ik weet het wel zeker. Ik kan Hem voelen.'

Ze bleven zo een hele poos zitten luisteren naar het geruis in de cypressen en de duiven die op het dak van de villa tevreden koerden. Truste snuffelde aan de borders en tilde zijn poot op tegen een heg. 'Dit is de mooiste dag van mijn leven,' zei ze na een poosje. 'Ik geloof niet dat ik ooit zo gelukkig ben geweest.'

Opmerzaam keek hij haar aan, met een tedere glimlach om zijn lippen. 'Hoe heet je, *piccolina*?'

Met ogen vol dankbaarheid en vertrouwen keek ze naar hem terug. 'Floriana,' antwoordde ze. 'En jij?'

Op de een of andere manier wisten ze allebei dat het *iets* betekende dat ze elkaar hun naam vertelden. Hij aarzelde en staarde naar haar ogen, waarin nu een open blik lag, niet langer bang. Hij stak haar zijn hand toe. Aarzelend pakte ze die aan. Haar eigen hand zag er klein en donker uit in zijn grote lichte.

'Dante Alberto Massimo,' zei hij zachtjes. 'Maar je mag wel Dante zeggen.'

1

Devon, 2009

KUNSTENAAR GEZOCHT

Om in zomer schilderles te geven aan hotelgasten

Hotel Polzanze, Devon
Gratis kost en inwoning
Telefoon 07972 859 301

De Morris Minor hotste over de smalle weg naar het dorp Shelton. De hagen waren hoog en weelderig, doorschoten met fraai wit fluitenkruid en vergeet-mij-nietjes. Een vlucht mussen steeg op naar de lucht, waar veervormige wolken op een zilte wind het land in dreven. De auto reed behoedzaam voort en stuurde een inhammetje in om opzij te gaan voor een tegemoetkomende vrachtwagen, waarna hij verder reed door het schilderachtige dorpje van witgeverfde cottages, waarvan de grijze leien daken als goud oplichtten in de enthousiaste gloed van de vroege ochtend.

In het centrum van Shelton stond een grijze stenen kerk verscholen tussen een groepje reusachtige platanen, en daaronder trippelde een slanke zwarte kat op lichte pootjes over de muur, op de terugtocht naar huis na een nacht succesvol jagen. Aan het eind van het dorp, waar de weg scherp naar links boog voordat hij afdaalde naar zee, gaf een indrukwekkend ijzeren hek toegang tot een smalle oprijlaan die in een sierlijke bocht tussen reeds in bloei staande rododendronstruiken door liep. De auto sloeg het pad in en tufte langs volle roze bloemen naar het grijsstenen landhuis aan het eind, dat in fraaie afzondering uitkeek over de zee.

Het Polzanze was een harmonisch geproportioneerde landhuis dat in 1814 was gebouwd door de hertog van Somerland voor zijn grillige vrouw Alice, wier astma baat had bij de zeelucht. Hij liet het oude gebouw dat er eerst had gestaan afbreken, een lelijke stapel bakstenen die dateerde uit de zestiende eeuw, en ontwierp het huidige pand, bijgestaan door zijn getalenteerde echtgenote, die duidelijke ideeën had over wat haar voor ogen stond. Het resultaat was een landhuis dat vanbinnen aanvoelde als een grote cottage, met gelambriseerde muren, bloemetjes-behang, open haarden en grote glas-in-loodramen die uitkeken op het grasveld en de zee daarachter.

De hertogin was verzot op haar tuin en hield zich elke zomer bezig met rozen kweken, exotische bomen planten, en de aanleg van een ingewikkelde doolhof van wandelpaden over het weelderige bosrijke terrein. Ze liet vlak bij haar werkkamer een kleine tuin voor haar kinderen aanleggen waar ze groenten en bloemen konden kweken, en bracht daar als extra attractie een miniatuuraqueduct in aan, zodat ze terwijl zij haar brieven zat te schrijven hun bootjes in het water konden laten drijven. Omdat ze helemaal in de ban was van Italië, tooide ze haar terras met zware terracotta potten vol rozemarijn en lavendel, en plantte ze druiven in de kas, die ze tegen klimrekken liet groeien, zodat de druiven in bestofte trossen afhingen van het plafond.

Door haar nazaten was er maar weinig veranderd en veel van het oude benadrukt; ze maakten het huis en de tuin met hun eigen flair en extravagantie nog mooier, totdat er zware tijden aanbraken en ze zich in de vroege jaren 1990 gedwongen zagen het pand te verkopen. Het Polzanze was omgebouwd tot een hotel, en als Alice dat nog had meege maakt zou haar hart zijn gebroken. Maar haar erfgoed bleef in stand, evenals een groot deel van het handbeschilderde behang met een dessin van vogels en vlinders. De ceder die aan de oostkant voor beschutting zorgde heette ruim vijfhonderd jaar oud te zijn, en het terrein kon bogen op een oude ommuurde moestuin, die al ver voordat de hertogin er rabarber en frambozen begon te kweken was aangelegd, evenals op een oude tuinman die er al sinds mensenheugenis werkte.

Marina hoorde dat er buiten over het grind een auto kwam aanrijden en haastte zich naar het raam op de eerste verdieping. Ze tuurde door de ruit en zag een vieze oude Morris Minor, volgestouwd met schildersdoeken en met verf besmeurde afdeklakens, die als een uitgeputte ezel voor het hotel tot stilstand kwam. Haar hart begon sneller te kloppen

van verwachting en haastig controleerde ze in de spiegel op de overloop hoe ze eruitzag. Nu ze iets over de vijftig was, was ze op het hoogtepunt van haar schoonheid, alsof de tijd lichtjes over haar gezicht had gedanst en amper een spoor had achtergelaten. Haar weelderige honingbruine haar viel in golven over haar schouders en de blik in haar ogen, die diep in hun kassen lagen en de kleur hadden van rookkwarts, was innemend. Hoewel ze klein gebouwd was, met fijne botten en een smalle taille, bezat ze niettemin met haar brede heupen en ampele boezem de benodigde rondingen. Ze streek haar jurk glad en duwde haar haar wat op, en hoopte maar dat ze een goede indruk zou maken.

‘Marina, schat, het ziet ernaar uit dat je eerste kandidaat is gearriveerd,’ riep haar man, Grey Turner, uit terwijl hij door de ruit tuurde en grinnikte op het moment dat er een oudere man het grind op stapte, gekleed in een lange jas van brokaat met een zwarte kniebroek eronder, op afgetrapte schoenen versierd met grote koperkleurige gespen die flauwtjes glansden in de lentezon.

‘Goeie hemel, het lijkt Kapitein Haak wel!’ merkte Clementine op, Greys dochter van drieëntwintig, die bij hem aan het raam kwam staan. Vol verachting trok ze haar neus op. ‘Het gaat mijn verstand te boven waarom de Duikboot elke zomer een schilder wil uitnodigen om ons mee lastig te vallen. Wat een pretentie om een inwonend kunstenaar te willen hebben!’

Grey negeerde de weinig respectvolle bijnaam die zijn kinderen voor hun stiefmoeder hadden bedacht. ‘Marina heeft een goede neus voor zaken,’ zei hij op milde toon. ‘Paul Lockwood was vorig jaar een groot succes. Het spreekt voor zich dat ze dat wil herhalen.’

‘Misschien verandert ze wel van gedachten als ze deze ouwe zeebonk ziet!’

‘Denk je dat hij daar ergens in al die bagage een papegaai verstopt heeft?’ vervolgde Grey, terwijl hij de oudere man gadesloeg die stijfjes omliiep naar de kofferbak en daar een groezelige map uit haalde.

‘Dat weet ik wel bijna zeker, pap. En hij heeft natuurlijk ook een schip aan de kade liggen. Maar hij heeft gelukkig geen haak in plaats van een hand.’

‘Marina vindt hem vast heel geweldig. Ze is dol op excentriekelingen.’

‘Denk je dat ze daarom met jóú is getrouwd?’

Grey rechte zijn rug en stak zijn handen in zijn zakken. Hij was heel

lang, met krullend grijs haar en een langgerekt, gevoelig gezicht. Hij keek omlaag naar zijn dochter en schudde zijn hoofd. ‘Vergeet niet dat jij mijn genen hebt, Clemmie. Als ik excentriek ben, is er dikke kans dat jij diezelfde onvolkomenheid hebt geërfd.’

‘Ik zou het geen onvolkomenheid willen noemen, pap. Niets is zo vervelend als doorsneemensen. Maar,’ voegde ze eraan toe terwijl de kunstenaar de kofferbak afsloot, ‘je kunt ook overdrijven.’

‘Is hij er? Spannend!’ Marina kwam bij haar man en stiefdochter aan het raam staan. Clementine zag haar vreugde inzakken toen ze haar eerste kandidaat in het oog kreeg, die met zijn kunstwerken onder zijn mottige mouw naar de ingang wankelde, en voelde een klein golfje plezier. ‘Mijn god!’ riep Marina uit, en ze wierp haar handen in de lucht. ‘Wat moet ik doen?’

‘Nu is het te laat, schat. Je kunt hem maar beter binnenlaten, anders trekt hij zo meteen misschien zijn zwaard nog.’

Marina keek haar man met een wanhopige blik smekend aan, maar hij schudde zijn hoofd en lachte haar vol genegenheid toe, terwijl hij zijn handen dieper in de zakken van zijn ribfluwelen broek stak. ‘Dit is jouw project. Ik weet hoe vreselijk je het vindt als ik me ermee bemoei.’

‘Heb je geen zin om samen met mij het sollicitatiegesprek met hem te voeren?’ Met een grijns probeerde ze hem over te halen.

‘O nee, schat, hij is helemaal voor jou.’

‘Je bent een heel, heel slechte man, Grey Turner,’ antwoordde ze, maar haar mondhoeken krulden toen ze midden in de hal bij de ronde tafel en het uitbundige bloemstuk haar plaats innam, terwijl Shane Black, de bediende, de oude man met zijn portfolio naar binnen hielp.

Zonder zich iets aan te trekken van de geamuseerde gezichten die zich bij het raam verzamelden – inmiddels hadden Jennifer, een van de receptionistes, en Heather, een serveerster, een excuus bedacht om de hal in te komen –, schonk Marina haar eerste kandidaat een hartelijke glimlach en stak haar hand naar hem uit. De zijne was ruw en eeltig, en zijn vingernagels zaten onder de oude ingesleten verf. Hij nam haar gretig in zich op, met het welbehagen van een man die maanden op zee heeft gezeten, en hij leek om woorden verlegen. ‘Wat fijn dat u gekomen bent, meneer Bascobalena. Laten we naar mijn kantoor gaan; dan kunnen we een kop koffie drinken en even babbelen. Of hebt u liever thee?’

‘Of een vat rum,’ fluisterde Clementine haar vader toe.

Meneer Bascobalena schraapte zijn keel en slikte. ‘Zwarte koffie, zonder suiker – en zeg alsjeblieft Balthazar.’ Marina schrok van zijn diepe bariton en ze deinsde achteruit en trok haar hand terug. Vanuit haar ooghoek zag ze haar stiefdochter gniffelen en uitdagend stak ze haar kin naar voren.

‘Shane, laat Heather meteen een pot zwarte koffie voor meneer Bascobalena brengen, en voor mij graag een cappuccino.’

‘Komt in orde, mevrouw Turner,’ zei Shane, zijn geamuseerdheid onderdrukkend.

Shane pakte de portfolio op en liep achter hen aan de gang in, door de salon, waar een paar groepjes gasten de krant zaten te lezen, en de fraaie groene zitkamer in waarachter Marina’s kantoor uitzicht bood over de Kindertuin, het onnutte aquaduct en de zee. Ze gebaarde dat hij de portfolio op de salontafel moest leggen en keek hem na toen hij de kamer uit ging en de deur achter zich dichtdeed.

Marina verzocht Balthazar om op de bank te gaan zitten en huiverde even toen zijn vieze kleren de lichtgroene chenille raakten. Ze nam zelf plaats in de fauteuil en keerde haar gezicht naar het open raam, waardoorheen het zeebriesje de geur van pasgemaaid gras en ozon met zich meevoerde. In de verte kon ze het gebulder van de zee horen en de klaaglijke kreten van meeuwen die rondcirkelden op de wind, en ze voelde een steek van verlangen door zich heen gaan om beneden op het strand te zijn, met haar voeten in het water en haar haar om haar hoofd wapperend in de wind. Met tegenzin zette ze die gedachten van zich af. Ze wist nu al dat Balthazar Bascobalena niet de zomer in het Polzanze zou doorbrengen, maar ze was het hem uit beleefdheid verplicht de hele procedure af te werken.

‘Wat een prachtige naam – Bascobalena. Die klinkt Spaans.’ Ze was zich ervan bewust dat hij haar aanstaarde, met zijn mond een stukje open, alsof hij nog nooit eerder een vrouw had gezien. Ook al stond het raam open, toch begon de geur van zijn ongewassen lichaam de kamer te vullen. Ze wilde dat Heather eens opschoot met die koffie, maar vermoedde dat Shane op de gang rondhing om met de rest van haar personeel over hun bezoeker te kletsen. Ze hoopte van harte dat niemand van haar gasten hem had zien binnenkomen.

‘Misschien komt er ergens in mijn familiegeschiedenis wel een Spanjaard voor. Maar we stammen helemaal van Devonse bodem, en daar zijn we trots op ook.’

Twijfelend trok Marina haar wenkbrauwen op. Hij had de donkere huid en ogen van een Spanjaard. Toen hij zijn tanden ontblootte, zag ze dat die bruin en aangetast waren als die van een zeeman met scheurbuik. ‘En Balthazar... Je hebt de naam van een held uit een boek.’

‘Mijn moeder had een grote fantasie.’

‘Was zij ook kunstenares?’

‘Nee, maar ze was wel een dromer – God hebbe haar ziel.’

‘En, vertel me eens, Balthazar: wat schildert je zoal?’

‘Boten,’ antwoordde hij, en hij boog naar voren om zijn portfolio open te slaan.

‘Boten,’ herhaalde Marina, die iets van enthousiasme in haar stem probeerde te leggen. ‘Wat interessant. Maar het verbaast me niks,’ voegde ze er bij wijze van grap aan toe.

Haar toespeling op zijn piratenkledij ging langs meneer Bascobalena heen. ‘O, ik ben al door boten gefascineerd sinds ik nog maar een kleine koter was.’

‘Ben je op zee opgegroeid?’

‘Jazeker. Net als mijn vader, en voor hem mijn grootvader.’ Hij werd afgeleid door een paar schilderijen aan de muur. ‘Dat zijn mooie landschappen. Bent u een verzamelaar, mevrouw Turner?’

‘Helaas niet. En ik schilder zelf ook niet. Ik heb alleen maar bewondering voor mensen die dat wel doen, zoals jij. Laten we eens wat werk van je bekijken.’

Hij haalde een schets tevoorschijn van een vissersboot op een ruige zee. Heel even vergat Marina de geur die hij uitwasemde en zijn bizarre outfit, en staaarde ongelovig naar de tekening die voor haar lag.

‘Wat prachtig,’ bracht ze uit, naar het puntje van haar stoel schuivend. ‘Je hebt talent.’

‘Dan moet u deze eens zien.’ Hij pakte een andere schets en raakte steeds enthousiaster. Marina was diep onder de indruk van de weemoedige charme van zijn werk. Hij had allerlei soorten boten geschetst: van vloten van elizabethaanse schepen tot moderne jachten en sloepen. Sommige waren afgebeeld op kalm water bij dageraad, andere op woeste zeeën bij maanlicht, maar allemaal hadden ze iets aangrijpend melancholiek. ‘Ik werk ook met olieverf, maar die doeken zijn te groot om mee te nemen. U kunt ze misschien een keer komen bekijken als u wilt? Ik woon bij Salcombe.’

‘Bedankt voor de uitnodiging. Ik weet zeker dat die net zo mooi zijn

als je schetsen.’ Met oprechte blik keek ze hem aan. ‘Je hebt echt een bijzonder talent.’

‘Als ik mensen zou schilderen, zou ik u schilderen.’ Marina negeerde de wellust in zijn ogen.

‘Schilder je dan geen mensen?’ Ze deed het voorkomen alsof ze teleurgesteld was.

‘Geen kans op.’ Hij streek met een hand door zijn dunner wordende grijze haar, dat tot aan de goudkleurige epauletten op zijn schouders reikte. ‘Nooit gedaan ook. Ik krijg ze niet goed. Wat ik ook doe, ze lijken altijd op apen.’

‘Wat jammer nou. Zie je, Balthazar, ik wil graag dat de kunstenaar die hier intrekt mijn gasten álles leert schilderen. Niet alleen maar boten en apen. Het spijt me.’

Op het moment dat Balthazar uit het veld geslagen zijn schouders liet zakken kwam Heather binnen met een dienblad met daarop een zilveren koffiepote en een cappuccino. Marina schonk haar een woedende blik omdat ze er zo lang over had gedaan, en Heather kleurde even toen ze het dienblad op het bureau zette. Marina hoopte dat Balthazar nu meteen zou opstappen, maar zijn gretige ogen bleven strak op de gemberkoekjes rusten en zijn stemming klaarde op. Met tegenzin schonk ze een kop koffie voor hem in, reikte hem de koekjes aan en keek toe hoe hij zich achterover op haar bank liet zakken.

Clementine stapte in haar rode Mini Cooper en reed over de smalle kronkelweggetjes naar het stadje Dawcomb Devlish. Wollige akkers golfd en als een lappendeken van verschillende tinten groen onder een wolkeloze hemelsblauwe lucht. Zwaluwen doken omlaag en meeuwen cirkelden rond, en af en toe ving ze een glimp op van de sprankelende blauwe zee die zacht rimpelend overging in de nevelen aan de horizon. En toch, ondanks al die schoonheid, was Clementines hart een en al wrok.

Mismoedig stuurde ze naar het grijze asfalt en dacht na over haar lot. Reiste ze maar weer rond door India, genietend van de vrijheid die haar na drie jaar en een respectabele graad aan de universiteit toekwam, in plaats van dat ze elke ochtend naar Dawcomb Devlish tufte om de dag door te zien komen als secretaresse van de oersaai meneer Atwood en zijn slaperige makelaarskantoor aan de hoofdstraat. Het was een soort schok voor haar geweest toen haar vader had meegedeeld dat hij niet

langer het geld had om haar maar te laten doen waar ze zin in had. Ze had gehoopt dat ze het minstens nog een jaar had kunnen uitstellen om aan het werk te gaan. Hij had haar een baan aangeboden in het hotel, net als Jake, die zich had opgewerkt tot manager, maar ze ging nog liever dood dan dat ze haar stiefmoeder boven zich zou krijgen. Dus had hij voor zes maanden een baantje voor haar geregeld, zolang Polly, meneer Atwoods secretaresse, met zwangerschapsverlof was. Het mocht al een wonder heten als ze het zes weken uithield, want ze kon niet alleen amper typen, maar was ook nog eens ontzettend ongeorganiseerd en vertrouwde er maar op dat Sylvia, de secretaresse van meneer Atwoods partner, het meeste werk wel voor haar zou doen. Ze was zich ervan bewust dat het geduld van meneer Atwood sterk op de proef werd gesteld, maar omdat hij haar vader nog iets verschuldigd was omdat hij geregeld cliënten naar hem toe stuurde, kon hij er niets van zeggen.

Devon was sowieso niks gedaan. Als haar moeder niet haar huis in Londen had moeten verkopen en naar Schotland was verhuisd, zou ze een veel flitsendere baan in Chelsea hebben gevonden en zou ze elke avond met haar vrienden in Boujis hebben gezeten. Maar nu zat ze in Devon, waar ze een hekel aan had vanwege de vele zomervakanties dat ze was meegesleept naar kille stranden en op de rotsen had staan bibberen, terwijl haar broer en haar vader naar krab gingen vissen. Marina maakte altijd uitgebreide picknicks klaar en liep met haar langs het strand om schelpen te zoeken, maar Clementine wilde nooit haar hand vasthouden. Het was maar een kleine daad van verzet, maar ze had altijd het gevoel gehad dat ze tekortschoot naast dit prachtige wezen dat haar vaders hart had gestolen. Ze was zich scherp bewust van de lichtjes in zijn ogen als hij naar haar keek, alsof hij een engel tegenover zich had, en van hoe die lichtjes doofden wanneer hij zijn blik op háár richtte, alsof zij alleen maar stoorde. Ze twijfelde niet aan zijn liefde, maar hij hield gewoon meer van Marina.

Terwijl Clementine de stad naderde, zag ze een zwart voorwerp midden op de weg liggen. Eerst dacht ze dat het een oude laars was, en ze minderde vaart. Maar bij nader inzien bleek het een egel te zijn, die op zijn gemak over het asfalt kuierde. Ze wierp een blik in haar achteruitkijkspiegel en zag dat er een paar auto's achter haar reden; als ze niet zou stoppen, zou de egel zeker worden overreden. Het risico dat het diertje liep rukte haar uit haar overpeinzingen en ze trapte plotseling op de rem, gooidde het portier open en schoot de egel te hulp. De bestuurder van de

auto achter haar begon nijdig te toeteren. Clementine negeerde hem en bukte zich om de egel vooruit te helpen. Het probleem was dat hij heel stekelig was en onder de vlooiën zat. Ze dacht snel na toen ze een paar auto's haar kant op zag komen en trok haar schoenen uit. Voorzichtig tilde ze de egel daarmee van de grond en zette hem in de met gras begroeide berm weer neer. Het deed haar plezier toen ze hem zag wegschuifelen in de bosjes. Toen ze weer in de auto stapte, stond er inmiddels een kleine file. Ze zwaaide in het voorbijgaan om de automobilisten te bedanken en wierp degenen die haar nijdig aankeken een stralende glimlach toe.

Toen ze even later, verontschuldigen mompelend, het kantoor binnenstormde, was het al over tien. Sylvia Helvin, een uitbundige roodharige gescheiden vrouw met een ampele boezem die door haar strakke groene v-halstrui en zijden sjaal maar ternauwernood werd beteugeld, legde haar hand over de hoorn van de telefoon en grijnsde breed. 'Geen paniek, schat, ze zijn allebei vanochtend de deur uit voor een vergadering. We hebben het kantoor aan onszelf. Wees eens lief en ga een latte voor me halen.' Ze stak haar felrood gelakte nagels omhoog en lachte gorgelend in de telefoon. 'O Freddie, wat ben je toch een stoute, stoute jongen! Gedraag je een beetje, of ik moet je weer klappen geven!'

Clementine ging de deur uit en liep naar de Black Bean Coffee Shop. Toen ze terugkwam, zat Sylvia, met de hoorn tussen haar kin en schouder geklemd, nog steeds te kletsen, ondertussen verwoed haar nagels vijlend. Clementine zette het kartonnen bekertje met koffie onzacht voor haar neer en gooide haar tas op de grond.

'Met het verkeerde been uit bed gestapt?' vroeg Sylvia nadat ze had opgehangen.

'De Duikboot is bezig met sollicitatiegesprekken met kunstenaars.'

'Ah, de inwonende kunstenaar. Chic, hoor.'

'Dat is het 'm nou net: het is helemaal niet chic. Het is snobistisch-gedoe.'

'Maakt het iets uit of hij knap is?'

'Knap? Weinig kans. Je had die piraat eens moeten zien die vanochtend in alle vroegte op de stoep stond. Die was oud, hij stonk een uur in de wind en hij was overduidelijk niet helemaal goed bij zijn hoofd. Het enige wat er nog aan ontbrak was dat hij per schip kwam.'

Sylvia nipte voorzichtig van haar latte om haar lippenstift niet te ruïneren. 'Weet je, ze is ofwel dapper, ofwel niet goed wijs om een volslagen vreemde in huis te halen.'

‘Het is geen huis, maar een hotel. En in een hotel doe je dat nu eenmaal: de hele dag volslagen vreemden in en uit laten lopen. Walgelijk!’

‘Nee, ik bedoel met al die berovingen. Ze noemen hem tegenwoordig Baffles,* de elegante dief. Hij richt zich op hotels als dat van je vader, en ook op grote huizen. Heb je de krant vanochtend niet gelezen?’

‘Ik lees de *Dawcomb Devlish Gazette* niet.’

‘Dan mis je een hoop. Het is echt een goudmijn van informatie over wat er hier allemaal gebeurt. Het begint een bizarre toestand te worden. Hij heeft ingebroken bij een groot huis vlak buiten Thurlestone, is naar binnen geslopen terwijl iedereen op één oor lag, en met een heleboel contenten en een waardevol kunstwerk weer vertrokken. Het gekke is dat hij leek te weten waar alles lag – alsof hij er eerder was geweest om eerst een kijkje te nemen.’

‘Hoe weten ze dat het een man is?’

Sylvia haalde haar schouders op. ‘Nou, hij ondertekent zijn briefjes met Raffles, naar het boekpersonage, en dát was een man. Daarom hebben ze hem ook de bijnaam Baffles gegeven.’ Ze liet een nasaal lachje horen. ‘Echt voer voor journalisten, die smullen daarvan! Maar let wel, hij heeft geen enkele aanwijzing achtergelaten, behalve een briefje met de tekst “hartelijk bedankt” erop, in keurig handschrift.’

‘Dat meen je niet!’

‘Zou ik over zo’n serieuze zaak grappen maken?’ Ze zoog haar wangen naar binnen. ‘Ik plaag je niet, lieve Clemmie. Die dief heeft goede manieren. En dan te bedenken dat hij het nog maar een week geleden op het Palace Hotel in Thurlestone had voorzien. Ik hoop maar dat hij niet deze kant op komt.’

Clementine lachte en liet zich op haar stoel zakken. ‘Nou, mij kan het niet schelen of hij inbreekt in het Polzanze en alle kostbare schilderijen van de Duikboot meejat. Hij zou me een grote dienst bewijzen als hij háár ook meteen mee zou nemen.’

‘Dat vind ik niet aardig van je. Ik mag haar graag. Ze heeft glamour.’

‘Goedkope glamour.’

‘Doe toch niet zo snobistisch.’

‘Ik ben geen snob. Mij maakt het niet uit wat mensen voor achtergrond hebben, als ze maar aardig zijn.’

* Onvertaalbare woordspeling. *Raffles, een elegante dief* is een boek van E.W. Hornung (1909), zwager van Arthur Conan Doyle, de schepper van Sherlock Holmes. *To baffle* = verbijsteren. [vert.]

‘Ze komt net als ik uit deze streek.’

‘Dat zou je anders niet zeggen. Ze doet zo haar best om chic te klinken dat je haar plattelandsaccent bijna niet meer kunt horen.’ Clementine grinnikte. ‘Het probleem is dat ze nu zo’n raar accent heeft gekregen dat het hom noch kuit is – soms klinkt ze zelfs als een buitenlandse!’

‘Je valt haar wel erg hard aan, Clemmie. Oké, ze mag dan een paar rare trekjes hebben, maar je zou vergevensgezinder moeten zijn.’

‘Ze is pretentius. Ik hou niet van mensen die doen alsof ze iets zijn wat ze niet zijn. Ze zou er eens mee moeten ophouden om zich voor te doen als een vrouw van de wereld.’

Sylvia diende haar streng van repliek: ‘Jij zegt dan wel dat je geen snob bent, Clemmie, maar zo klink je anders wel. Wat heeft die chique opvoeding van je voor je gedaan? Een hete aardappel in je keel en het gevoel dat je boven iedereen verheven bent. Je werkt bij hetzelfde kantoor als ik en verdient een stuk minder. Je vader had zijn geld beter op een spaarrekening kunnen zetten.’

‘Ik wilde je niet beledigen, Sylvia. Ze is mijn stiefmoeder. Ik geloof gewoon niet dat ze goed is voor mijn vader, dat is alles. Hij had wel iets beters kunnen krijgen. Je weet dat hij in Londen een heel succesvolle advocaat was. Wat heeft hem in vredesnaam bezielde om hierheen te komen en een hotel te gaan runnen?’

‘Dat doet zijn vrouw.’

‘Precies! Als hij in Londen was gebleven, was hij nu rechter.’

‘Misschien wilde hij dat wel helemaal niet. Misschien is hij wel tevreden met de keus die hij heeft gemaakt. Trouwens, je hoeft helemaal niet van je stiefmoeder te houden. Als ze de dochter van een koning was geweest, zou je haar nog steeds niet goed genoeg hebben gevonden.’

‘Volgens mij wilde ze het huis hebben omdat het vroeger van de hertog van Somerland is geweest. In haar werkkamer, die vroeger de kamer van de hertogin was, zit ze zich maar lekker belangrijk te voelen. Pap stond in de voedselketen zo’n eind boven haar dat het me verbaast dat ze hem in haar netten heeft weten te strikken.’

‘Ik vind haar prachtig. Haar ogen hebben iets dieps en droevigs.’

‘Geloof mij maar, ze heeft niets om droevig over te zijn. Ze heeft door pure manipulatie alles gekregen wat haar hartje begeert.’

‘Dan zou je een voorbeeld aan haar moeten nemen en slim gebruik moeten maken van je eigen schoonheid.’

‘Ik ben niet mooi.’

Sylvia schudde haar hoofd en grijnsde haar vriendelijk toe. ‘Als je lacht wel.’

Opgelucht zag Marina Balthazars auto uiteindelijk sputterend de oprit af rijden. Ze trof Grey aan op een ladder in de bibliotheek naast haar kamer; hij zocht een boek om uit te lenen aan de Brigadier, die sinds zijn vrouw vijf jaar geleden was gestorven elke ochtend in het Polzanze kwam ontbijten met eieren en geroosterd brood. ‘O hemel,’ zei hij. ‘Dus dat ging niet best.’

Ze hief haar handen ten hemel en zoog teatraal haar adem naar binnen. ‘Ik kwam maar niet van hem af. Nu ruikt mijn kantoor naar een daklozenopvang, en zo meteen moet ik een nieuwe kandidaat ontvangen.’

‘Waarom ga je niet buiten zitten? Het is een prachtige dag.’

‘Als Elizabeth Pembroke-Hughes een beetje presentabel is, ga ik dat ook doen. Maar als ze knettergek is, moet ik haar uit het zicht houden, want anders worden onze gasten bang. Ik heb een geurkaars aangestoken, maar ik vrees dat dat niet genoeg is.’

‘Ik had gedacht dat hij je wel zou bevallen. Je bent toch zo dol op excentriekelingen?’

Ze glimlachte korzelig. ‘Niet op excentriekelingen met zwarte tanden en een slechte adem, lang grijs haar en belachelijke kleren!’

‘Daar kijk ik van op.’ Hij kwam de ladder af.

‘Ik hou van *presentabele* excentriekelingen. Die naar limoen ruiken, een schoon hemd dragen en hun tanden poetsen.’

‘Aha.’ Grey trok een wenkbrauw op.

Hij kuste haar voorhoofd. ‘Dit moet wel leuk worden, Marina. Het is tenslotte jouw idee. Geniet ervan.’

‘Maar als ik nou geen geschikt iemand vind?’

‘Je hóéft niet per se een inwonend kunstenaar te hebben.’

‘Ja, dat moet wél. We moeten iets doen om ons te onderscheiden, om mensen te trekken. Ik hoef je er toch niet aan te herinneren hoe we ervoor staan? We moeten nieuwe manieren zien te bedenken om draaiende te blijven, of we worden het zoveelste slachtoffer van de kredietcrisis. Er komt geen geld binnen, Grey. Om eerlijk te zijn leggen we erop toe. Ga maar na: de helft van de gasten die hier in de zomer komen, komt om te schilderen. Mijn Londense dames hebben hun weekje in juni alleen maar geboekt omdat ze het vorig jaar zo leuk hebben gehad. Ik probeer